

РЕШЕНИЕ

№ 448

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в
публично заседание на 04.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7962** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 216, ал. 6 и чл. 215 от ЗУТ е образувано по оспорване на В. С. С. срещу Заповед № ДК-10-40/14.04.2010 г. на началника на РДНСК – Югозападен район, с която е отхвърлена като процесуално недопустима жалбата му против Разрешение за строеж № 61/10.03.2009 г. на главния инженер на район „С.” – СО за строителство на улица. В жалбата се съдържат твърдения за незаконосъобразност на заповедта, които могат да бъдат отнесени към основанието за оспорване по чл. 146, т. 4 от АПК.

Ответникът и заинтересованите страни [фирма], главният инженер на район „С.” и Столична община отричат основателността на оспорването.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е и основателна. Обжалваната заповед е материално незаконосъобразна.

1. Жалбоподателят е собственик на апартамент в блок № 205, на идеални части от общите части на сградата и от правото на собственост върху парцел 171-С, м. „Г. М.” – С. (вж. нот. акт № 6, том XVII, дело № 3179/1971 г.). Предмет на атакуваното пред РДНСК разрешение за строеж е изграждането на [улица], 203б, 202а до о.т. 202 б, находяща се в УПИ VII-1104, кв. 26ж по плана на [населено място]. Според заключението на вещото лице В. Д. за местността[жк], [населено място], регулационният и застроителен план са одобрени със заповед от 1966 г. на главния архитект на С. и бл. № 205 е изграден в парцел II, кв. 171-С; с решение на СОС от 2001

г. е одобрен ЗРП на местност „Г. М.-П.-Редута”, част от парк „Г. М.” и според него блокът попада в УПИ VI911, кв. 26ж; част от бившия парцел II от кв. 171-С се припокрива с имота, описан в разрешението за строеж, представляващ ПИ пл. № 1104 в УПИ VII, кв. 26ж. Техническата експертиза е установила, че процесната улица по действащия ЗРП на местността преминава през парцел II, кв. 171-С по стария план от 1966 г. Към заключението е приложена и комбинирана скица, на която старият парцел и квартал са ситуирани върху действащата регулация за кв. 26ж.

2. Кръгът от лицата, притежаващи правото да обжалват разрешение за строеж пред началника на РДНСК, е определен в чл. 149, ал. 2 от ЗУТ. В случаите на нов строеж, относим към случая, качество на заинтересовано лице имат възложителят на строежа, собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот, както и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон (т. 1 на чл. 149, ал. 2). Плановите за регулация не притежават вещно (отчуждително) действие, поради което разпоредената с тях промяна на границите на имота, обратно на приетото от административния орган, е ирелевантна при преценката за наличието на вещни права като предпоставка за принадлежността към категорията на заинтересованите лица. Затова меродавна за обхвата на собствеността е индивидуализацията на имота според плана, действал към момента на издаване на документа за собственост.

3. Правото на участие на С. в производството по контрол на законосъобразността на издаденото разрешение за строеж произтича от титулярството на правото на собственост в идеални части върху парцел II от кв. 171-С. Потвърдено от експертизата е обстоятелството, че улицата, предмет на строителното разрешително, минава през този имот с границите съобразно регулационния план от 1966 г., а това е достатъчно оспорващият да бъде признат за заинтересовано лице по смисъла на чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ. Неоснователно е позоваването от пълномощника на [фирма] на констатацията на вещното лице, че улицата не преминава през парцела, собственост на жалбоподателя, а тангира по регулационната му линия – този извод е верен по отношение на границата на УПИ VI911, кв. 26ж, в който попада жилищният блок по новия регулационен план, и би бил релевантен, ако границите на имота на С. по нотариален акт съответстваха на тези, определени с одобрения ЗРП от СОС през 2001 г. След като разрешението за строеж е предмет на оспорване от заинтересована страна по чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, неправилно от правна страна е и твърдението, че същото е влязло в сила още през 2009 г., независимо дали е налице удостоверяване в този смисъл от неговия издател. Доводите, свързани със законосъобразността на строителното разрешително, са извън обхвата на настоящото производство, ограничено до проверката на правото на С. да го обжалва пред началника на РДНСК.

Изложеното мотивира съда да отмени обжалваната заповед и да върне преписката на началника на РДНСК – Югозападен район за произнасяне по същество по жалбата срещу разрешението за строеж. Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на оспорващия ще бъдат възстановени разноските в производството общо в размер на 160 лв. за платени държавна такса и възнаграждение за вещо лице. Присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение не е дължимо, тъй като не са представени доказателства, че същото е изплатено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд - София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ДК-10-40/14.04.2010 г. на началника на Регионалната дирекция за национален строителен контрол – Югозападен район.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по същество по жалбата на В. С. С. срещу Разрешение за строеж № 61/10.03.2009 г. на главния инженер на район „С.” – Столична община.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на В. С. С. сумата от 160 (сто и шестдесет) лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: